

"עלינו להשתמש בנשק הסודי שבדינו..."

נהיה אבודים." קולו הצלול, חסרי-הרגש, השתנה לפתע. "את לא מבינה? את חושבת שסתם עקבתי בעניין כזה אחרי העבודה מירון? ידעתי שזה מירון. את שומעת? מירון. אמרתי שנשתמש בה רק אם יגיעו מים עד נפש. ובכן, הם הגיעו. עלינו להניח את המכה לפני שהם יספיקו לגמור את העניין. לנתח אותם בקליעים אוטומיים, להכניע אותם לפני שיספיקו לרכו את כוחם. אוריק, התפללתי לרגע הנה. התפללתי שתצליחי בעוד מועד."

אוריק הסמיקה. "ואני חשבתי שזה... שזה בגללי..."
קולו של אהוד חזר לקדמותו. "אוריק, אני מחבב אותך. מאד. אבל את לא חש" בה. אני לא חשוב. המדינה חשובה. השנה תיפול ההכרעה — לכאן או לכאן. אם נפסיד, נהיה כמו הצלבנים — נימחק מן המפה. נישאר פרק יפה בספר ההיסטוריה, וחסל."

"אבל כל הנצחונות, ארבעה סיבובים, הצבא הבלתי-מנוצח..."
"פראות, אוריק, פראות. הם" הוא אמר את המילה בבוהו, בלוויית תנועת-יד רחבה שהקיפה את כלום, את הממשלה, העסקנים, שריי-האלופים המזדקנים, הם מאמינים בוהו. אולם כל זה היה רק הקדמה. עכשיו באה השעה. אוריק, את צריכה להאמין לי. את מאמינה לי?"
אוריק הסתכלה בו. היא ידעה שנוצחה. היא הרימה את שתי ידיה, כנכונת. אפילו אהוד ריחם עליה. הוא נטל את ידה בין ידיו: "לכני לנוח, אוריק. סעי לביירות. אסדר לך מקום בהוות-הנופש של צה"ל על הלבנון. עכשיו יהיה שם מקום." הור סיף כאילו לעצמו, "הרבה מקום..."

"או מה?" שאלה אוריק. "אני עוסקת במדע. אני לא מבינה בפוליטיקה. מה יש בוהו?"
אהוד רמו לה לשבת, התיישב מולה. הוא דיבר בסבלנות. כמורה בכיתה א'.

"את שמעת על האיובים?"
אוריק ניענעה בראשה. "זו איוו מיפלגה ערבית, לא?"
האלוף הצעיר לא יכול להבליג על חזר כו. "איוו מיפלגה ערבית. כן. אבל לא סתם מיפלגה. היא נקראת על שם מיש-פחת האיובים."
אוריק משכה בכתפיה, לאות אי-הבנה. "שם אביו של צלאח אדין ההיסטורי היה איוב". הוא היה כורדי מסוריה שהשיג תלט על מצריים. בעזרת הצבא המצרי הוא כבש את כל ארצות-ערב. החריכך ריכז את כל הכוח הערבי נגד הצלבנים. הוא ניצח אותם בקרב ליד קרני-חטין. מול הר כנרת. הוא גירש את הצלבנים מארץ-יש"ראל."

"אני מתחילה להבין!" מילמלה המדענית הצעירה.
"ובכן, מיפלגת האיובים הנוכחית נוסדה בדמשק אחרי הסיבוב השני. הם רוצים לאחד את כל העולם הערבי ולזרוק אותנו לים. הם הכריזו על מנהיגי מדינות ערב כעל בוגדים ורוצים לחסל את הדת. לפני שלושה-ארבע שנים השתלט עליהם קצין של הצבא הסורי, הקורא לעצמו צלאח אדין. הוא אירגן הפיכה במצריים והוכרז שם לנשיא. עכשיו הוא מנהל משם את המחללת האיובית בכל ארצות ערב."
"או מה?" תורה אוריק על שאלתה.
אהוד קם ממקומו, התכופף אליה, הוסיף כמעט בלחש: "ברגע שהערבים יתאחדו

בשטף ספוג מרירות. וגם אתה. אתה צריך מילחמה."
"אוריק! ניסה אהוד לשסע את דבריה. לשווא."

"ברור! מי יזכור אותך אם תשב כל ימך במישר? אתה צריך להילחם. לנצח. אלוף אהוד דיין, האיש שכבש את... את מה? בגדד? קהיר? מה עוד אתם רוצים?"
היא עצרה בעדה. הוסיפה בשקט: "אבל אני לא אתן. זוהי ההמצאה שלי. רק אני יודעת את הנוסחה. אני אישמיד אותה. לא עמלתי כדי לרצוח מאות אלפי אנשים חפים-מפשע. אני יודעת מה זה. קודם אבי, אחר-כך בן-דודי, ובסוף אחי. מספיק, אתה שומע? מספיק!"

מפקד-הפלוגה ישראל אורנשטיין נהרג בסיבוב הראשון, בקרב על לטרון. סגן-אלוף דן אורנז נהרג על-ידי רימוניד בסיבוב השני, בקרב ברחובות יריחו. רב-חובל שי אורנז, גיבור ישראל, הוטבע בסיבוב הרביעי, בפקדו על משחתת בפתח מיפרץ אילת.

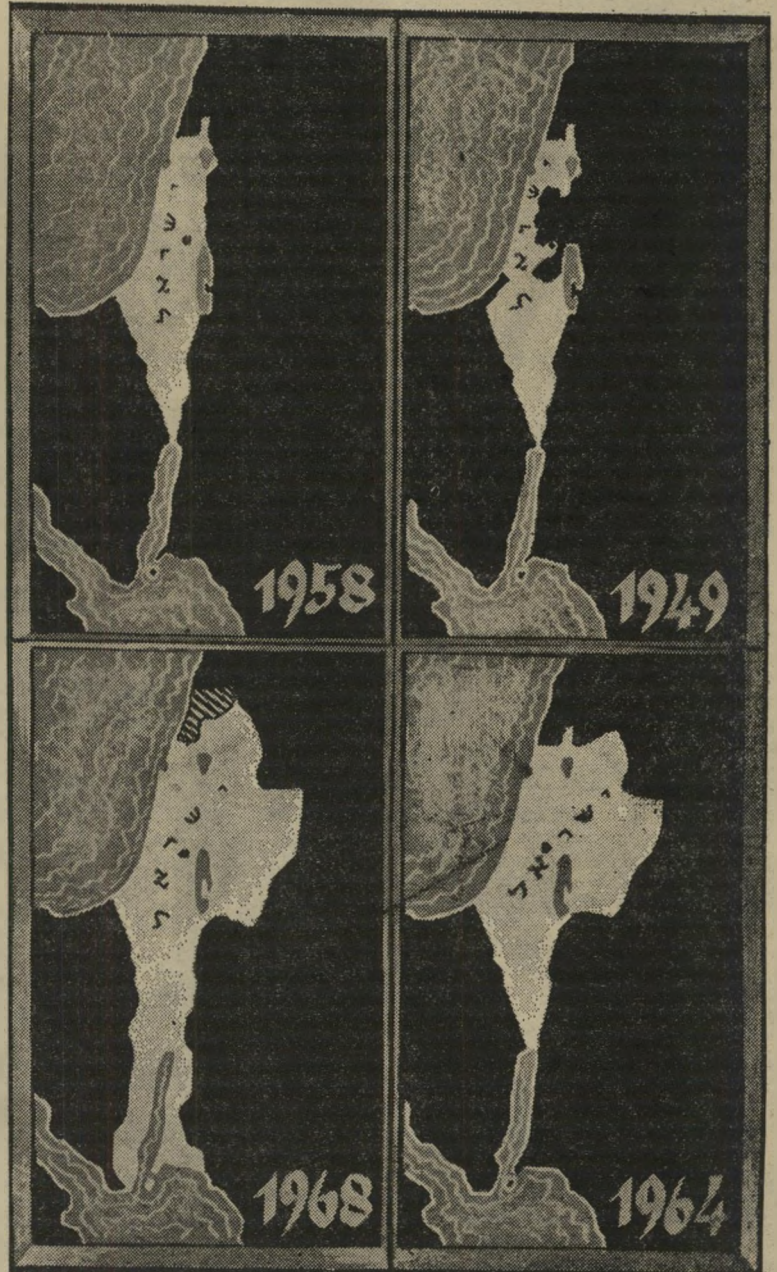

אלוף אהוד דיין, ראשי-אגף-מיבצעים, צבא הגנה לישראל, השקיף מבעד לחלוניו על מסגד עומר. הוא כתב את תזכיר רו. מבלי לדעת זאת, היה מאושר מאד. ליבו התרונון לנוכח המראה. כי אהוד היה חייל מיקצועי. הוא לא אהב את המילחמה לשמה — הדור הישראלי שכבר חזה בארבע מילחמות לא היה מסוגל לכך. אולם הוא אהב את ההיגיון הקר, הצלול של המיקצוע. הוא השיג תמש באומל ההיגיון כמנתח. חתך בתנוי עזה קטנות ווריות לתוך גוף העניין, חשף את האיברים החשובים, ללא התרגשות, ללא משוא פנים, כאילו לא היה נוכח כלל. כאילו לא היה אלא מוח אלקטרוני, הוא ידע שבניין מסקנותיו מוצק, בנוי כראוי מן היסוד עד לגג, שאי-אפשר יהיה להרסו או להזיזו. הוא לא ניהל תעמולה לשום כיוון. הוא פשוט רשם, בשפה שר-תהיה מובנת לאזרחים מטומטמים-למחי צה, קו הגיוני.

"במילחמה קיימת רק מטרה אחת: הניצחון. אין שום תחליף לניצחון. הניצחון מושג כאשר עולה בידי צד אחד להרוס את כושר-ההתגוננות של הצד היריב. לא הושגה מטרה זו, לא הושג הניצחון, לא הוכרעה המילחמה."
מילחמת 1948 ("הסיבוב הראשון") נסיימה בתיקו בשדה-הקרב. אמנם לא הציחו הערבים לזרקנו לים, אולם גם הכוחות הישראליים לא הצליחו מצידם להניח מכה כלשהי על מרכזי הכוח הערביים. מיגור ההתקפה הערבית לא היה, איפוא, בחזקת ניצחון. מדינת ישראל נשי ארה מוקפת אויבים, שכושרם הצבאי נפי גע רק זמנית.

במילחמת 1958 ("הסיבוב השני") הצליחה ישראל ליישר את גבולותיה על-ידי היסול רצועת-עזה והזות החות המזרחית עד לירדן. אולם מרכזי הכוח הערביים, מצריים ועיראק, נשארו מחוץ לתחום הפגני עה. לפיכך לא גרם סיבוב זה להכרעה צבאית, וממילא לא לניצחון אמיתי במור בן הצבאי.

במילחמת 1964 ("הסיבוב השלישי") הרי חובה המדינה את גבולותיה המזרחיים בכבשה את צפון עבר-הירדן ואת הרי הזרזים. והדבר קל על מערך ההגנה ואיים מקרוב על דמשק. אך גם סיבוב זה לא שינה את מערך הכוחות.
מילחמת 1968 ("הסיבוב הרביעי") פרי

צה בעיקבות ההפיכה המארונית הלבנונית, שמנהיגיה ביקשו את עזרת צה"ל בצורה זו צורף לישראל המחוזי-מארוני העצמאי עד מצפון לביירות. מעשי האיבה לא השיגו שום תוצאה נוספת, פרט לכיבוש חוף מפרץ אילת ופתיחת הדרך הימית אל האוקיינוס ההודי.

כל המערכות האלה נוהלו בידי חובבים פוליטיים וצבאיים. לכן לא נותח המצב האיסטרטגי כראוי ואחרי כל סיבוב נוצרה האשליה הכוזבת והמסוכנת כאילו הושג ניצחון של ממש..."

אהוד עצר בו. הוא זכר את שריי-האלופים פים המזדקנים שי באו להרצות בבית הספר הגבוה לקציני גים ברמת-אל (רמי אלה) והשתפכו מרוב התלהבות בתיאור המערכות על נגבה, גשר אלנבי ואייהטירה (טיראן). חובבים חשוכי-תיקווה, רומנטיקה פסולה. כבר אז התאפקו התלמידים בקושי מר לחייך בגלוי, אולם אהוד ביקש עתה לשכנע, לא להרגיז. הוא מחק את שני המיש-פטים האחרונים, פתח בסעיף מחדש: "מבלי לזלזל בהישגים החשובים ש הושגו על-ידי ההנהגה הפוליטית והצבאית בארבע מערכות אלה, יש לשקול בדעה צלולה את היתרונות והחסרונות שהושיגו מבחינה זו יש לקבוע בראש ובראשונה כי בניגוד למושגים צבאיים מיושנים, כיבוש שטחים והרחבת גבולות אין פירושם בכל מקרה יתרון. לא חשוב היכן הגבול, אלא מה יש מאחוריו — גודלם וכושרם של הכוחות האויבים אשר ממול." אהוד עבר שנית על המישפט האחרון.

